

10 e Kamer

Nr. 1111/02
VAN HET PARKET

Nr. 95941
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

14 oktober 2005

not. 66.97.574/99/7 In de zaak van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr.

vertegenwoordigster, geboren te _____ op _____ wonende te _____ voorheen _____, thans _____

2.Nr.

_____, architect, geboren te _____ op _____, wonende te _____ ;

3.Nr.

bouwwerken, geboren te _____ op _____, aannemer _____, wonende te _____

beklaagd van :

de eerste, de tweede en de derde : te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*) en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede, derde en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van

voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaand schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder deze tenlasteleggingen thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1° en al. 2, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1° en al. 2, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken

in casu :

1. een bestaande woning gedeeltelijk te hebben gesloopt en heropgericht waarbij onder meer de vroegere eetkamer volledig werd afgebroken, en nieuwe funderingen werden gelegd waarop een volledige nieuwbouw werd opgericht met een oppervlakte van ongeveer 27 m² (4.25 meter x 6.35 meter) die twee steenlagen hoger is uitgevoerd dan de naastliggende oude woning en de nokhoogte van het dak van de nieuwe woning ongeveer 0.30 meter hoger is dan de nokhoogte van de bestaande woning

op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 20 maart 1999 tot en met 9 augustus 1999

2. de sub 1 omschreven wederrechtelijke toestand in stand gehouden te hebben

vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 20 maart 1999 tot en met 9 augustus 1999, tot en met de dag van het bevel tot der dagvaarding

met de omstandigheid dat *de tweede* (als architect) *en de derde* (als aannemer) personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop ofte huur zetten, verkopen of in huur geven, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als

tussenpersoon optreden in de zin van artikel 64, derde lid van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw en in de zin van artikel 66, derde lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996

en met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop ofte huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van artikel 146 tweede lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, namelijk *de tweede* (als architect) *en de derde* (als aannemer)

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde :

(ligging : gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming) :

aard en oppervlakte : hoeve 16 a 28 ca,

wijk en nummer van het kadaster :

en de eigenares ervan geïdentificeerd zijnde als :

, vertegenwoordigster, geboren

te , wonende te

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 9 oktober 2002, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart de tenlasteleggingen sub 1. en 2. in hoofde van de drie beklaagden bewezen.

Gelast de gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling in hoofde van de drie beklaagden voor een duur van 3 jaar te rekenen vanaf heden;

Veroordeelt de drie beklaagden solidair tot de gerechtskosten deze begroot op 132,17 EUR.

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van 25 EUR.

Beveelt op vordering van de gemachtigde ambtenaar - of de stedenbouwkundig inspecteur - de plaats in de vorige staat te herstellen door afbraak van de wederrechtelijk uitgevoerde werken binnen een termijn van 6 maand vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Beveelt voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, dat de gemachtigde ambtenaar - of de stedenbouwkundig inspecteur - en het College van Burgemeester en Schepenen in de uitvoering ervan van rechtswege kunnen voorzien, overeenkomstig art. 153 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert, gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats;

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten vermindert met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Zegt voor recht dat op vordering van de gemachtigde ambtenaar - of de stedenbouwkundig inspecteur - door beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van 123,95 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 18 oktober 2002 door de eerste beklagde tegen de beschikkingen m.b.t. de herstellvordering;
- 23 oktober 2002 door de tweede en derde beklagde tegen de beschikkingen m.b.t. de herstellvordering;
- 24 oktober 2002 door het Openbaar Ministerie tegen alle beklagden en tegen alle beschikkingen;

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklagde ; in haar middelen van verdediging bij monde van meester ; advocaat aan de balie te ;

de beklagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester ; advocaat aan de balie te ;

de beklagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester ; advocaat aan de balie te ;

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal. ;

* * *

1. De hogere beroepen van de drie beklagden tegen de beslissing van de eerste rechter over de herstellvordering van de gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, en het hoger beroep van het Openbaar Ministerie tegen al de beschikkingen van het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 9 oktober 2002 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. De telastleggingen, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, dienen te worden verbeterd als volgt:

"de eerste, de tweede en de derde:

te

Om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of

arglistigheden, het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek:

A. In de periode van 20 maart 1999 tot en met 9 augustus 1999:

Bij inbreuk op artikel 42 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2°, 3° en 5° lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake een bestaande woning gedeeltelijk te hebben gesloopt en heropgericht waarbij de vroegere eetkamer volledig werd afgebroken en er nieuwe funderingen werden gelegd waarop een volledige nieuwbouw werd opgericht met een oppervlakte van ongeveer 27 m² (4,25 meter x 6,35 meter) die twee steenlagen hoger is uitgevoerd dan de naastliggende oude woning en waarvan de nokhoogte van het dak ongeveer 0,30 meter hoger is dan de nokhoogte van de bestaande woning

B.1. Vanaf 10 augustus 1999 tot en met 30 april 2000:

Bij inbreuk op artikel 42 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2°, 3° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake de onder A hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

B.2. Vanaf 1 mei 2000 tot en met 23 november 2000:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 1°, tweede en derde lid, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige

vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake de onder A hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

met de omstandigheid dat de tweede beklagde als architect en de derde beklagde als aannemer personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of in huur geven, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden, in de zin van artikel 66, derde lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996,

en met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden, bij de uitoefening van hun beroep, in de zin van artikel 146 tweede lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, namelijk de tweede beklagde als architect en de derde beklagde als aannemer."

Van deze verbeteringen werd aan de drie beklagden kennis gegeven en zij hebben er zich op verdedigd.

Eik van de aldus verbeterde telastleggingen heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3.1. Zoals in de oorspronkelijke dagvaarding aangegeven, maken de te last gelegde feiten, zoals hiervoor onder randnummer 2 omschreven in de telastleggingen A en B.1, thans een inbreuk uit op artikel 99 §1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid - 1°, tweede en derde lid, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

3.2. Het artikel 146, derde lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr.14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare

gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Anders dan de eerste beklaagde in haar voor het Hof neergelegde conclusie stelt, is het te last gelegde misdrijf van instandhouden, zoals hiervoor onder randnummer 2 omschreven in de telastleggingen B.1 en B.2, *in casu* wel nog langer strafbaar. De handelingen en werken waarop de telastlegging A, zoals hiervoor omschreven onder randnummer 2, betrekking heeft zijn volgens het gewestplan , vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 30 mei 1978, immers gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Dit is een agrarisch gebied met bijzondere waarde nu wegens het landschappelijk waardevol karakter bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen; het gaat derhalve om ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, 4° lid DORO.

De omschrijving van een gebied als zijnde "een agrarisch gebied met bijzondere waarde" voldoet aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen. Het begrip "bijzondere waarde" laat niet aan de rechter toe om daaraan om het even welke invulling of interpretatie te geven nu aan deze woorden hun gebruikelijke betekenis dient gegeven te worden om uit te maken of een agrarisch gebied door de nadere bestemming die er aan gegeven wordt al dan niet een bijzondere waarde heeft voor de ruimtelijke ordening en de bescherming en ontwikkeling van het landschap die meebrengt dat aan een dergelijk gebied, omwille van de ruimtelijke kwetsbaarheid ervan, een grotere bescherming gegeven wordt. Van een agrarisch gebied dat "landschappelijk waardevol" is kan niet gesteld worden dat het niet voor eenieder, op het ogenblik waarop hij een gedrag aanneemt, duidelijk is dat dit een agrarisch gebied is waaraan een bijzondere waarde, met name het "landschappelijk waardevol" zijn, werd toegekend of gehecht zodat het ook voor eenieder duidelijk is dat artikel 146 derde en vierde lid DORO ook van toepassing is op een landschappelijk waardevol agrarisch gebied dat als een agrarisch gebied met bijzondere waarde een ruimtelijk kwetsbaar gebied uitmaakt.

Anders dan de eerste beklaagde voorhoudt schendt artikel 146 derde en vierde lid DORO klaarblijkelijk niet het wettigheidsbeginsel in strafzaken dat zijn uitdrukking vindt in de artikelen 12, tweede lid, en 14 van de Grondwet, artikel 7 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 15 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, zodat er geen reden is om in dit verband ambtshalve een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof (artikel 26 § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof).

4.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A, B.1 en B.2, zoals hiervoor onder randnummer 2 nader omschreven, in hoofde van de beklaagde bewezen.

Ten onrechte houdt deze beklaagde voor dat zij enkel instandhoudings- of onderhoudswerken heeft uitgevoerd waarvoor krachtens het ten tijde van de uitvoering van de werken geldende artikel 42 § 1-1° van het decreet

betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 geen vergunning vereist was.

Zoals uit de door de verbalisant gedane visuele vaststellingen en de bij het strafdossier gevoegde foto's (zie stukken 2, 5, 6 en 7 van het strafdossier blijkt, werd een deel van een bestaande leegstaande woning gesloopt werden nieuwe funderingen gelegd en werd een nieuwbouw opgericht met een oppervlakte van ongeveer 27 m².

De uitgevoerde werken wijzen niet op instandhoudings- en onderhoudswerken, zelfs niet op verbouwen, maar op het, zij het nog maar gedeeltelijk, herbouwen van de bestaande woning, wat inhoudt dat overgegaan werd tot het oprichten (zij het op datum van de vaststelling slechts gedeeltelijk) van een nieuwbouwwoning. Dat hetgeen nieuw werd gebouwd, werd ingeplant op dezelfde plaats en (quasi) hetzelfde volume er voorkomen zou hebben als hetgeen werd gesloopt (het nieuwe gedeelte is twee steenlagen hoger en de nokhoogte is 0,30 meter hoger), is hierbij niet ter zake.

Het gaat zoals duidelijk uit de foto's blijkt niet om werken die tot doe hadden het gebruik van de bestaande woning voor de toekomst ongewijzigd veilig te stellen door het bijwerken, herstellen of vervangen van geërodeerde of versleten materialen of onderdelen, wat ten tijde van de feiten werd verstaan onder instandhoudingswerken in de gebruikelijke zin van het woord. Het gaat integendeel om werken aan de vergunde of vergund geachte woning die er in bestonden deze woning (zij het nog maar gedeeltelijk) te slopen en een nieuwe woning (zij het ook nog maar gedeeltelijk) op te richten.

In deze gegeven omstandigheden kan de eerste beklagde niet ernstig voorhouden dat zij niet wist of kon weten dat deze werken vergunningsplichtig waren. De omstandigheid dat de werken dringend zouden geweest zijn omwille van de onderspoeling door de aanpalende beek, waarvoor machtiging werd bekomen om deze gedeeltelijk te overwelven, ontsloeg de eerste beklagde niet van de verplichting een voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning te bekomen voor het slopen en herbouwen van (een gedeelte van) de woning. Door niets wordt het aannemelijk gemaakt dat met de uitvoering van die vergunningsplichtige maar niet vergunde werken niet kon gewacht worden tot wanneer desgevallend een vergunning was bekomen.

Ook ten onrechte betwist deze beklagde de aanwezigheid van het moreel (of schuld-) bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Wanneer het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen door de beklagde van de materiële handeling, die als de uiting van haar vrije en bewuste wil moet worden aanzien, nu zij door geen van de middelen in conclusies aangevoerd, afzonderlijk of samen beschouwd, het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, ook maar enigszins geloofwaardig maakt. Het Hof is van oordeel dat de eerste beklagde handelde in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan. De ingeroepen goede trouw, mocht hij al aanwezig zijn, neemt de

schuld niet weg en is evenmin van aard enige redelijke twijfel mee te brengen.

4.2. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging A, zoals hiervoor onder randnummer 2 nader omschreven, ook in hoofde van de tweede beklagde en de derde beklagde bewezen. Deze beklagden betwisten overigens terecht niet het hen onder de telastlegging A te last gelegde.

De telastleggingen B.1 en B.2 daarentegen zijn in hoofde van de tweede en de derde beklagde niet bewezen. Uit de enkele omstandigheid dat de tweede beklagde als architect en de derde beklagde als aannemer hebben meegewerkt aan het misdrijf nader omschreven in de telastlegging A kan niet afgeleid worden dat zij ook rechtstreeks hebben medegewerkt aan het misdrijf van instandhouden nader omschreven in de telastleggingen B.1 en B.2, of dat zij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp hebben verleend dat dit wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, en er zijn geen elementen in het strafdossier die er op wijzen dat zij dit wel hebben gedaan. Noch de tweede beklagde, noch de derde beklagde hadden als respectievelijk architect en aannemer enige zeggenschap over het onroerend goed en/of over het lot van de werken.

5. De tweede beklagde vroeg in termen van pleidooi de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling en ook de derde beklagde vroeg dit in zijn voor het Hof neergelegde conclusie. In ondergeschikte orde werd ook door de eerste beklagde in haar voor het Hof neergelegde conclusie de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gevraagd. Er zijn echter geen redenen om aan deze beklagden deze gunst te verlenen nu, anders dan de eerste rechter oordeelde, het Hof van oordeel is dat een veroordeling tot een geldboete, zoals te dezen is aangewezen, niet van aard is enige sociale reclassering in het gedrang te brengen of de sociale declassering van deze beklagden te bewerkstelligen.

6. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A, B.1 en B.2, zoals hiervoor onder randnummer 2 omschreven, ten grondslag liggen zijn in hoofde van de eerste beklagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

Voor wat de tweede en de derde beklagde betreft is het zo dat de straf thans voor het misdrijf omschreven onder de telastlegging A bepaald, verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald. Gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996.

De drie beklagden hebben wetens en willens in landschappelijk waardevol agrarisch gebied een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en de eerste beklagde heeft deze toestand lange tijd, meer bepaald in de periodes vermeld in de telastleggingen B.1 en B.2, in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben de beklagden ondergeschik gemaakt aan hun persoonlijk en/of financieel belang. Bovendien geldt voor de tweede en de derde beklagde nog dat zij professionelen zijn; op hen rust respectievelijk als architect en als aannemer een bijzondere verantwoordelijkheid met betrekking tot het naleven van de ruimtelijke ordeningsregels.

De hierna bepaalde geldboete vormt voor elk van de beklagden daarom een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

Aan de tweede beklagde en de derde beklagde kan, nu de hen opgelegde straf de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat en zij tot op heden nog niet werden veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, zij zich in de toekomst niet meer aan dergelijk misdrijf zullen schuldig maken, gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend worden voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

Het Hof houdt hierbij ook rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001), in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2, 2° lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient telkens te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in artikel 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens de artikelen 2 en 4, 1° lid van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), in werking getreden op 1 januari 2002, te worden bepaald op 10 EUR, te vermeerderen met 45 opdecimen tot 55 EUR, ongeacht de datum van het

bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001), dat artikel 91, 2de lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, 25 EUR bedraagt.

7.1. De toenmalige gemachtigde ambtenaar vordert in zijn niet gedateerde brief met bijlage (zie stuk 1 en 4 van het strafdossier), op het parket te Dendermonde ontvangen op 22 november 1999, het herstel van de plaats in haar vorige staat door "afbraak van de wederrechtelijk uitgevoerde werken (nieuwbouw gedeelte woning en overwelving waterloop met de aan weerszijden opgemetste kopmuren)". Zijn vordering wordt verder gezet door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

Voor zover de herstellvordering ertoe strekt de afbraak te horen bevelen van de overwelving van de waterloop met de aan weerszijden opgemetste kopmuren is ze niet ontvankelijk nu ze niet gesteund is op een aan de beklagden te last gelegd misdrijf. De vervolging tegen de drie beklagden ingesteld (en dan evident ook het in hoofde van de beklagden bewezen verklaarde misdrijf omschreven onder de telastlegging A) heeft immers geen betrekking op deze feitelijke gedraging. Ook de op dit onderdeel van de herstellvordering geënte vordering tot verbeurte van een dwangdom is niet ontvankelijk.

Voor zover de herstellvordering tegen de tweede en de derde beklagde betrekking heeft op de nieuwbouw gedeelte woning en gesteund is op de telastleggingen B.1 en B.2 kan het Hof er niet op ingaan nu deze beklagden worden vrijgesproken voor de telastleggingen B.1 en B.2.

Voor zover de herstellvordering betrekking heeft op de nieuwbouw gedeelte woning en gesteund is op de in hoofde van de drie beklagden bewezen verklaarde telastlegging A is ze gegrond. Het door de gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door afbraak van het nieuw gebouwd gedeelte van de woning is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de telastlegging A een einde te stellen en legt aan de drie beklagden geen onverantwoord hoge lasten op. Voor de eerste beklagde geldt dat het tegen haar bevolen herstel al volledig verantwoord wordt op grond van het basismisdrijf omschreven in de telastlegging A zodat om het herstel te kunnen bevelen het zelfs niet nodig is dat de vordering tot herstel ook gesteund is op de tegen haar bewezen verklaarde telastleggingen B.1 en B.2.

Tot de vordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig

algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen. Zij is niet kennelijk onredelijk.

Het Hof dient de wettigheid van het Ministerieel Besluit van 16 maart 2004 niet te onderzoeken nu een eventuele onwettigheid ervan niet zonder meer meebrengt dat de eerste beklagde over een stedenbouwkundige vergunning zou beschikken voor de wederrechtelijk uitgevoerde werken. Ook al mocht het Besluit van de Minister onwettig zijn, in welk geval het Hof daaraan bij toepassing van artikel 159 van de Grondwet geen gevolg zou kunnen geven, dan betekent dit niet dat de beslissing van 30 mei 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van [] waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van [] tot weigering van de vergunning voor het herbouwen van een bestaande hoevewoning aan de [], kadastraal bekend [], ingewilligd wordt, administratiefrechtelijk zou herleven.

7.2. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, vordert in de bijlage aan zijn voornoemde niet gedateerde brief de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de eerste beklagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de eerste beklagde om hiertoe zelf over te gaan. Het vorderen van een dwangsom mag voor de overheid die het ernstig meent met het herstel van een goede ruimtelijke ordening echter geen alibi zijn om blijvend stil te zitten en geen gebruik te maken van de gegeven machtiging om desgevallend zelf tot herstel over te gaan. Het Hof beslist daarom dat boven een bedrag van 30.000,00 EUR geen dwangsom meer zal worden verbeurd.

De lange tijd sedert dewelke de eerste beklagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de termijn welke haar thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Er is geen reden om ook de tweede beklagde [] en de derde beklagde [] die geen eigenaar zijn van het onroerend goed waarop de herstelmaatregel betrekking heeft en aan wie niet kan verweten worden dat zij tot nu toe hebben getalmd om tot het herstel over te gaan nu zij geen zeggenschap hadden over het onroerend goed en/of over het lot van de werken, te veroordelen tot betaling van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen, zoals verbeterd onder randnummer 2, en op de artikelen:
2, 3, 38, 39, 40, 41, 65, 66 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211, 211bis en 212 van het Wetboek van Strafvordering,
1, 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993,
91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
36 van de Wet van 7 februari 2003,
23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende **met eenparige stemmen**:

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

Verbeterd en nummert de telastleggingen zoals hiervoor onder randnummer 2 nader bepaald.

Ontslaat de tweede beklaagde van rechtsvervolgung voor de telastleggingen B.1 en B.2.

Ontslaat de derde beklaagde van rechtsvervolgung voor de telastleggingen B.1 en B.2.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de telastleggingen A, B.1 en B.2, alle zoals hiervoor omschreven onder randnummer 2, samen tot een geldboete van (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2.478,94 EUR.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de telastlegging A, zoals hiervoor omschreven onder randnummer 2, tot een geldboete van (2.000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 9.915,74 EUR.

Veroordeelt de derde beklaagde voor de telastlegging A, zoals hiervoor omschreven onder randnummer 2, tot een geldboete van

(2.000, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 = 9.915,74 EUR.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van 2.478,94 EUR en de opgelegde geldboetes van 9.915,74 EUR telkens zullen mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel uitsluitend voor (1.500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 7.436,81 EUR van de geldboete van 9.915,74 EUR en voor de helft van de vervangende gevangenisstraf van drie maanden waartoe de tweede beklagde en de derde beklagde worden veroordeeld.

Legt de drie beklagden elk de verplichting op een bedrag van 10 EUR verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op 55 EUR, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor zover zij betrekking heeft op de overwelving van de waterloop met de aan weerszijden opgemetste kopmuren en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangdom niet ontvankelijk.

Wijst de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur af voor zover zij betrekking heeft op de nieuwbouw van een gedeelte van de woning én gesteund is op het aan de tweede en de derde beklagde te last gelegde misdrijf omschreven onder de telastleggingen B.1 en B.2.

Beveelt aan de beklagden over te gaan tot het herstel van de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door afbraak van het nieuw gebouwde gedeelte van de woning, binnen een termijn van NEGEN MAANDEN, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 50,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, met dien verstande dat boven een bedrag van 30.000,00 EUR geen dwangsom meer zal worden verbeurd.

Wijst de vordering tot verbeurte van een dwangsom voor zover gericht tegen de tweede beklagde en de derde beklagde af.

Veroordeelt de beklaagden

elk tot één/derde van de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op 132,17 EUR in eerste aanleg en op 115,45 EUR in hoger beroep. Stelt vast dat de kosten wat betreft ondeelbaar veroorzaakt werden door het in hunnen hoofde bewezen verklaarde misdrijf.

Veroordeelt de drie beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van 25 EUR.

Kosten:		
	Afschriften:	22,80
	Opstelrecht ber.bekl.:	60,00
	Dagvaarding:	22,15
		<hr/>
		104,95
	+ 10 % :	10,50
		<hr/>
	Totaal :€	115,45

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **14 oktober 2005**.

Aanwezig :

, kamervoorzitter,

, raadsheer,

, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;

Goedgekeurd doorhaling van nietige lijn(en) en nietige woord(en);